

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burčelová

STARÝ MLÝN.

Vojtěch Pakosta.

Na kola voda smutně žlabem šumí, kde mlýnce stával. Stěny ohohlé stáletě sobě vypravují dумы a pak se díví: kdo tak dlouho mele? Na kola voda smutně žlabem šumí.

Mech bujný dávno na hřídle roste, v zem zarytí pukly žernov odpočívá, jak druhdy mlynář — oknem běží prostě se do krajiny smutným okem dívá — Na kola voda smutně žlabem šumí.

A šedý doubeček na straně hrázi, jenž čtyři věky mlynářů zde prožil, zavdechne čásem: "Mlynář nepřichází!" — Nepřijde — s mlýnem kosti v hrobě složil —

Na kola voda smutně žlabem šumí.

A jak tu čásem vítr písně hude, doh zasílejší stěti skládaje si dumu, tak vzpomínkami žije srdce chudé, kdy opuštěno, jak ten mlýnce v rumu —

Na kola voda smutně žlabem šumí.

STARÝ ČLOVĚK.

Podobně jako ten mlýn člověk stářím umdlévá, pomalu slabne — slabne. Svět náh pozvolna zapomíná, poněvadž mu věk nedovoluje se držeti v popředí, kráčet s duchem času, jak toho lidí příroda vyžaduje. Stareček neb starčenka, druhdy oba svěží, čilí a veselí, však nyní již pouhý stín těch, druhdy tak energických bytostí. Vypovídá službu pozvolna síla jak tělesná tak i duševní, tělo se pozvolna chýlí ku zemi, ještě sbírá poslední své zbylé síly, by se každý z nich alespoň pohledl na těch, jež zde zanechal. Mnohému záleskne se ještě poslední slza radosti v uhasínajícím již oku — odchází šťasten.

Však není všem dopřáno tohoto záslulité sladké spokojenosti, loučívání se s tímto světem, mnohých ještě zoufale pátrá po nějakém spásném pohledu, neb vřelé ruce, ty již poslední stisknutím dal s Bohem — však marné!

Již jen za málo dní neb hodin budeme se loučiti s rokem 1915, který v mnohých z nás snad přijde brzo k zapomenutí, "obzvláště tam, kde nezanechal žádných zvláště neveselých neb smutných dojmů". Však u většině v rodinách, kde se zvláště vyznamenali, budou na s bolem dlouho vzpomínati.

Rok právě končící nijak nezlepšil poměry, nezmiřil muka válečná. Jež mu byl jeho předchůdce odkázal, ba spíše je deseternásobně ještě zhoršil. Při vstupování do roku tohoto, kojili jsme se blahou nadějí, že nám přinese trochu té spásy, že osvítlí člověčenstvo, že vnutkne do hlav vědeň válečných trochu citu k člověku, že probudí se alespoň trochu, že ustane ve své bestialitě a že se v něm opět ozve člověk!

Však jak trpětky naše zklamání! Naděje, ta těsítelka všeho lidstva, nás udržuje při síle. Nuže, doufejme, že nám rok příští přinese vykoupení z tohoto trapného postavení. Vykoupení ona bude velice drazo zapláceno — nejecnějšími poklady to světa — lidskými životy, lidskou krví... Jest věru zrovna k nevěření, že něco podobného se může díti! A to v tomto 20. století, kde člověk stojí na výši kulturního i duševního vzdělání!

Zda-li pak bude po této seči jasno? Aneb se bés ještě více rozlít a pohlí ještě zbývající oběti? — Zde nám zbývá pouze ta útěcha, a to je, doufati v obrat ku míru.

ZPOVĚD.

Otakar Jirmář.

Pampeliška, nádeník, měl ze ma nemocnou. Trápil se, sháněl kde co, strádal a byl k ní pozoren. Žena se mu odvědovala pohledy hlubokých očí. On, člověk drsně kury, vady se zachvěl, když naň pohledla. Rozuměl a byl by srdec za ni dal. Bývalo, že ji na rukou nosil, lože přestýlal, dlouhý, krásný vlas česal, kučtiny a

"Bude-li jednou moeí, vzpomně si na mne!" Řekla to tak měkce a hlas chvěl se jí při tom, že se zdálo, jakoby plakala. Ne, ani perličky neurčila, ani pablesk sč nezakmitl se jí v oku. Jen tak tím svým způsobem na muže se dívala. — Neonesl toho pohledu. Zrak mu sklouzl po vyhublém těle ženine. V tu chvíli jako vleči mlhou střížen, pouli očí; aie ničeho neviděl. Hnal. Ruce jejích se utkaly. Chtlé utrhouti, ale již ho svíraly kostnaté prsty.

"Bože, jak je těžko umřít!" řepala. — "Polik té mám ráda a nemohu ti z toho nie tady nechat, musí se mnou..." Vyprstl ruku a oběma pak promnul si oči. Dralo se mu do nich něco, co neznal. Bál se promluvit.

"Budu se ti zpovídat," pravila opět. Třepal rukama, chtěje jí umlčeti. Nedala mu přijiti ke slovu. "Slyš moje hříchy!" vydechla a těžce nabírala čerstvého vzduchu. Poposedl a něco mručel. Divný hlas; možno dost, že vzykal. Nedbala jej a mluvila: "Největší z nich je ten, že jsem si té vzala..." — Řekla to klidně a zadívala se naň.

Trhl sebou a oběma rukama hnul proti ní. Měl jazyk těžký a proto nemohl slovo vést ze zubů vynutit. Vstal. "Měl jsi si vzít Anđu," pokračovala rovnoměrně; "s ní bys byl šťastnější..." — Ona té měla také ráda. Mnul si oči a nastavoval ucho, aby lépe slyšel slabý hlas.

"Hněvá se na mne, že jsem jí přebírala ženicha — tebe, — Hm, chybila jsem, chybila... Hřích — pykám..." Otcíla hlavu ke stěně. Někoum dobu mlčela. Muž pohlížel zamlženým zrakem na její poloodvrácenou tvář. Začala opět. "Ovšem, myslila jsem; Nemůže mi mít tak ráda, jako já. Ale nikdy mě nenapadlo, že i přes to by té byla učená šťastnější..."

Naklonil se k ní. "Šťástí se nám vyhnulo," řekla tiše, leč dosti pevně. Pampeliška sáhl si na čelo a na temeno. "A to jsem já zavínila — já sama..." — Viděla jsem, co přijde."

Odmleela se na okanzík. — Hnatal po její ruce. Z hrdla se mu dral týž hlas jako prve. "Hrozný jsem zhrěšila. — Ten hřích mě zadusil... Ach bože — ach — ach..."

Začala namáhavě dýchat. — Pampeliška prudko se vzprávil, vytřel si oči. Na ložl zazněl chrapot. Pohlédl před sebe. Nemocně stála v ústech péna. Hluboké oko upřené naň hledlo. Ten starý, známý pohled... Zachvěl se. Poslední páry piva prehalý mu z obstrohého mozku. Vřhl se na čelo, ze kterého před očima uskočil život a s ním i láska... Rached vozů na dvore a křik vozků, připráhajících potahy, jej vyburcoval z otuplosti. Když se vzprávil, byl v oblíceí zsmáklý. Namátkou sáhl na prsa; nahmatal popruh. Lekl se. Nechtěl se rouhat. Mrstíl kšandou o zem a vyšel na vzeduch. Mnul si čelo a nutil se k přemýšlení.

Vše kolem něho bylo pusto, — prázdno. Zavrel oči; v lebec mu bulelo: "Co ti to tu žena zanechala? — Neul-li to trest?"

Josie Kocianová, Aeme, Wyo., 13. prosince 1915. — Ctěná paní pořadatelka a milé čtenářky tohoto oblíbeného časopisu! Toto jest prvý můj dopis, který si přeji, by řádně byl do "Ženských Hlídek" v "Pokroku". Bude-li uveřejněn, všem ještě nevím, pakli však ano a paní pořadatelka dovolu, budu edy milou naší "Hlídce" častěji avstěbovat, neb sama velmi ráda jí čtu a zvláště, když jest v ní dois od tetý Vitámvásové uveřejněn. Jest tomu však již delší čas, so jsem její dopis v "Ž. H." postrádala. Nieméně se tomu ale nevlím; stěhovali jsme se totiž do liného státu a tím jsme několik "sel" "Pokroku" propásli. Proto tetó, jen brzy a hodně toho napiše, tak abychom měli dost co číst. Sama jsem se již delší čas připravovala, že též "Ž. H." navštívim, tále jsem ale s tím odkládala, až budu více času k tomu mít. — Bývali jsme farmu blize Phillips, Wis., kde se nám velmi líbilo; 20. krů pěkného pozemku měli jsme od pluhem a vábec vše se nám čiml dobře darilo. Uroda byla vady dobrá a teprve letos hodně

nás sklizeň sklamala Farmu vlastní matka mého muže a nebili jsme tudíž na nie vázání. Manžel máj dlouho již říkal, že by se rád podíval do světa, až konečně úmysl svůj uskutečnil. Ve veřejné dražbě prodali jsme vše, co bylo naše. ho, při čemž ale hodně jsme ztrátili a zvláště na koních, kteří ale jsou zde draží, když se kupují, at jsou již pěkní nebo špatní. Koně se ani ve Wisconsinu nevypláčí, ježto se příliš nadřou, zvláště při vyčítávání pozemku. My jsme platili za koně \$500 a za rok jsme na nich ztratili \$170, vzdor tomu, že byli při tele, jako když jsme je koupili. Abych ale nezapomněla, tedý když jsme vše prodali, tak jsme nevěděli, kam vlastně... me. Původně měli jsme v úmyslu, že pojedeme k sestře mého manžela, paní Lillian Chalupové, kteří opět chtějí jeti na nějakou farmu do Minnesoty a že my bychom mohli s nimi jeti společně. Naše úspory nebyly však dosti velké a tak jsme nevěděli, kam by bylo nejlépe se obrátiti. Náhoda tomu chtěla, že jedni zdejší lidi, kteří zde vlastnili farmu, měli také výprodej. Než ale odejeli, chtěli si léž ještě něco přivydělat. Muž oné rodiny býval havírem a vydělával dukně peníze a také nám o tom hášfském životy vypravoval a tu se stalo, že i můj muziček zatonul býti též tím havírem. A jak umlaveno, též udělalo a jeli jsme s krajanem p. Maximem a jeho manželkou do Wyomingu, kde jsme doufali naléztí havířské štěstí. Nebyli jsme zde ani ještě celý týden a naši hrdinové dostali práce v dole: náš spolukrajan byl zde totiž známý, ježto v zdejších dolech již dríve po více roku pracoval. Manžel máj, když první den přišel z práce domu, tu mi vyprávěl "Víš co? V tom dole to vyhlíží jako v hrobě. Druhý den přišel do něho pořádně zmlátil, neboť všechy údý ho strašně bolely, při čemž zároveň její revmatismus trápil. Nyní ale jsme zde 14 dní a mému manželé již se to v dole líbí a vypraví, že nyní tak brzo na farmu nepojede, leda až nadělal dosti peněz. V zdejších dolech se vydělávají slušné peníze. — Můj muž pracuje s partnerem, to jest s tím svým krajanem, s nímž jsme sem přijeli a pracují 8 hodin denně; ráno začínou v 8.30 a domů přijdou ve 4 hodiny odpoledne a vydělávají \$5.30 až 6.00 denně. Jenom je nepracují každého dne; v minulém týdnu pracovali pouze 4 dni, přes to ale je to přece dosti dobré a můj staroušek se těší, až bude bráti tu první "pejdu" výplatu, ná kterou ale musí čekat až do nového roku. Za 14 dní výplata totiž zustane stát a tak bude mít první výplatu pouze za 14 dní. Však at jest tomu již jakkoliv, jen když toho bude hodně. Počasí máme zde dosti pěkné. Celý den svítí slunčko a macošky pěkně nám klvetou pod okny. Byt máme zde v dvou světnicích, elektrické světlo a uhlí dostáváme za \$10 měsíčně. Do Sheridan máme 8 mil, odtud dojízdí sem pouliční elektrická kára; za okružní cestu platí se 50c za jednu osobu. Pověděla jsem vám tedý, jak jsme se dostali z farmy do uhelných dolů do Wyomingu. Cesta však byla velmi dlouhá a ježto náš synáček jest teprve 14 měsíců starý, byl tedý už velmi nevrlý a nechtěl již ani býti na vlak. Když jsme pak svého ole dojeli, tu se nám rozemohl, aekoliv nyní jest mu opět lépe a stále by jen běhal venku, kde slunčko pěkně hřeje. Naš sousedky pes všude ho provází a nikde neuchá ho o samotě. K sousedům nemám zde daleko, neboť v domě, kde bydlíme, jsou 4 světnice, z nichž dvě obývají naši sousedé, s nimiž jsme sem přijeli, a tak nemáme to jedna k druhé příliš daleko. Naš chlapeček k nim dochází a často se u nich nají i napije a jen když se mu chce spat, přijde domů. Když tatínek přichází domů, celý zaecerčný, zeela nie se ho synáček nebojí a jde otei kurážně naproti a za ruku se s nim vede. Jak pozorují, tedý jsem se rozepsala více, nežli původně měla jsem v úmyslu. Doufám ale, že paní pořadatelka moji neoznámenou návštěvu neodmítne; nyní budu častěji dopisovat. Paní pořadatelce, jakož i celému personálu "Pokroku" a všem milým čtenářkám a čtenářům přeji veselé vánoce a šťastný nový rok a jest váno, aby čtenářky a čtenáři se čiml i "Hlídce" a rubriku "Ž. H." přečtených dopisů" hojně zvelebovali.

Ctěná přítelkyně! Laskavě prosím, že zde 16. pros. zemřela 64

Marie Franclová, Farwell, Neb., 18. prosince 1915. — Ctěná paní pořadatelko, žádám vás o laskavé uveřejnění tohoto mého dopisu v "Ženských Hlídce". Domýšlím se totiž, že každá čtenářka, která jest jen trochu schopna a sama ráda dopisy čte, měla by alespoň jednou do roka do naší milé a tak vždy pěkně upravené "Ž. H." nějakým dopisem přispěti. Jsem pevně přesvědčena, že "Ž. H." hodně nás čte a jako já, rády jí čtou i jiné odběratelky; kdyby však z nás žádná nepšla, kde by se potom nabralo toho zábavného a poučného čtení? Nuže, milé spoludopisovatelky, chutě se toho chopte a zvláště vy, Časlavačky, neboť poslední dobou jste nějak umlky jako ty ryby. Jen se toho uchopte jako já nyní. Před rokem jsem se osměřila do "Ž. H." přijiti s dopisem a tedý moje paní pořadatelka dodala kuráž a povzbuzovala, abych jen častěji nějakým dopisem přispěla. Nejsou to však pouze dopisy v "Ž. H.", nýbrž také velmi ráda čtu dopisy od paní dopisovatelů, zvláště ty krásné dopisy p. Mašína z Burwell, Neb., v nichž se rozepsal o Kutné Hoře a Sedlické tovarně, neboť tam já jsem též tři roky při tabáku pracovala. Velmi pěkné jste též, pane Mašín, vyřčil, také při čtení vzbuzeny byly mé upomínky, neboť se posud na vše pamatuji, aekoliv tak krásně nedovedla bych vše popsat. Proto, pane Mašín, jen častěji pokračujte ve svých dopisech, ježto jsou vysoce zajímavé. Nu, a co vy, p. Husa, z Chico, Cal., ten váš dopis v Pokroku jsem četla několikrát, poněvadž jste to tak pěkně o té Kalifornii vpsal, aekoliv jsem to očekávala od mého bratříčka p. A. Hurta, ten ale ani mnek jako by byl bůh ví jak zaměstnaný a nemohl nám to také vpsat. Pan Husa ho předešel a je to také dobré! Přijmi tedý i se svojí manželkou od nás pozdrav a přání všeho dobrého. Musím se též zmínit o tom počasí, které jsme měli po celý podzim velice pěkné a to až do 15. prosince, kdy přišla hustá mlha, načez 16. t. m. padal sníh. Proto nyní až nejpříjemnější a ovšem nejteplejší jest u kamen. Jak pak se, milé přítelkyně, těšíte na ty blížeí se svátky vánoční, které jsou přece ze všech svátků nejvýznamnější? Co tu upomínám a co radostných pocitů skrývá se v tom slově "vánoce". Tenkrát te však v památných těchto dnech v přemýchých domácnostech bude též zavládat hluboký zármutek zvláště za mořem tam v té naší drahé, tolik zkoušené ubohé vlasti, jakož i celé Evropě. Loni i letos budou míti špatný, velice smutný štědrý den, kdy dostaví se jim množství živých vzpomínek na ty jejich drahé miláčky, již na bojišti trpí. Člověk jest až bolno na to myslet. To my se zde máme, jak se říká, jako v ráji, ovšem až na nějaké ty svizele, které však potrvají co svět světem bude. Tak, milé hospodynky, s tou zimou nám také nastalo to domácí masíček, do kterého si můžeme už směleji řízmout. Každý totiž kouká, aby si nějaké to selátko připravil, jako ten máj staroušek, kterýž, když pěkně si je vykrmil, pozval odborníky v umění řeznickém pp. Jos. Rúžického a Jos. Nesbu. Když toto místři přijeli, tu měl staroušek již připraveny rajfílek, neb měl z toho čuňátka, jež vážilo 550 liber, velký straeh. Nieméně všecko to ale dopadlo dobře. Pan Nesbu jednoduše povídá, žádné střílení; čvně vezme se jednoduše za nohu a povolí se. A jak řečeno vykoumano! Čuňé povalelo a v tom již p. Ambrož dovedně vnořil do něho nůž, až mu srdce proklál a bylo po něm. Ten pan Ambrož holt to umí a také za celou zimu tak ráda jeh pod jeho rukou přístane dýchat. Na to čuňátko vloženo do weeck. pak p. Nesbu přišel pro vodu, kterou jsem před tím varila a již chopí vodu s vařící vodou a spěchá s ní, vzdor mému volání, aby počk... že mu pomohu, k nevkám. Věru, že p. Nesbu musí míti sílu obra, neboť nesl čtyři velké pejle vody, jako když já nesu mísu. — Dovolim si vám též sdělití, že zde 16. pros. zemřela 64

roky stará paní Mudlařová a družky den na to, 17. pros., jeji 71 rok starý manžel. Pohřeb budou míti státiční manželé společně 21. pros. Zajisté jest to řídký případ, aby manželé tak záhy za sebou na věčnost se odebrali; oba jsou polské ho původu a budíž jim země lehkou! Též se musím zmínit, co se přihodilo, když jsem byla v St. Paul, Neb. Bylo to 15. pros., kdy mne moje přítelkyně paní Antonie Kučerová vyprovázela na nádraží. Když pak se vyracela domů, tu na omrzlém chodníku uklouzla a při pádu zlámala si ruku, tak že nad nehodu a přeji jí brzkého uzdravení. A vy, pane Ambrože, až přijedete z Minnesoty, tak nám vypišete, jak jste se měl a co jste viděl, neboť vy to umíte též dobře říci a stejně už tak dávno jste niého nepsal. — Veselé vánoce a šťastný nový rok přeji etěné paní pořadatelce, jakož i celému personálu a všem čtenářům! Konečně žádám za uveřejnění těchto veršů o našich pánech farmářích:

A vy, farmáři, jste veleí paní, obrali žete si kukurčičku sami, nyní přijde doba toho odpočinku, kdy si každý může vypít tu sklínku.

Přijdou vánoce, Štěpána svatého, to se může napít každý ze svého, pak přijde jaro, ta tuhá práce, zas už máe konec všechny legrace; tu přijde sucho, vaše setí, a vy jste zhavení svého pití. — Toto jsem sama složila, když farmáři vybrali kukurčici.

Ctěná přítelkyně! Díky za dopis a přání zdaru. Máte pravdu, že by bylo záhodno, by alespoň jednou neb dvakrát do roka si naše etěné čtenářky vzpomněly na naši "Hlídce", nějakým dopisem. Přeji Vám, jakož i etěné vaší rodině veselé vánoce a šťastný nový rok! Budeme očekávatí zase brzkou vaší návštěvu "Hlídce". Srdcečně vás zdraví.

Marie Franclová, Farwell, Neb., 18. prosince 1915. — Ctěná paní pořadatelko, žádám vás o laskavé uveřejnění tohoto mého dopisu v "Ženských Hlídce". Domýšlím se totiž, že každá čtenářka, která jest jen trochu schopna a sama ráda dopisy čte, měla by alespoň jednou do roka do naší milé a tak vždy pěkně upravené "Ž. H." nějakým dopisem přispěti. Jsem pevně přesvědčena, že "Ž. H." hodně nás čte a jako já, rády jí čtou i jiné odběratelky; kdyby však z nás žádná nepšla, kde by se potom nabralo toho zábavného a poučného čtení? Nuže, milé spoludopisovatelky, chutě se toho chopte a zvláště vy, Časlavačky, neboť poslední dobou jste nějak umlky jako ty ryby. Jen se toho uchopte jako já nyní. Před rokem jsem se osměřila do "Ž. H." přijiti s dopisem a tedý moje paní pořadatelka dodala kuráž a povzbuzovala, abych jen častěji nějakým dopisem přispěla. Nejsou to však pouze dopisy v "Ž. H.", nýbrž také velmi ráda čtu dopisy od paní dopisovatelů, zvláště ty krásné dopisy p. Mašína z Burwell, Neb., v nichž se rozepsal o Kutné Hoře a Sedlické tovarně, neboť tam já jsem též tři roky při tabáku pracovala. Velmi pěkné jste též, pane Mašín, vyřčil, také při čtení vzbuzeny byly mé upomínky, neboť se posud na vše pamatuji, aekoliv tak krásně nedovedla bych vše popsat. Proto, pane Mašín, jen častěji pokračujte ve svých dopisech, ježto jsou vysoce zajímavé. Nu, a co vy, p. Husa, z Chico, Cal., ten váš dopis v Pokroku jsem četla několikrát, poněvadž jste to tak pěkně o té Kalifornii vpsal, aekoliv jsem to očekávala od mého bratříčka p. A. Hurta, ten ale ani mnek jako by byl bůh ví jak zaměstnaný a nemohl nám to také vpsat. Pan Husa ho předešel a je to také dobré! Přijmi tedý i se svojí manželkou od nás pozdrav a přání všeho dobrého. Musím se též zmínit o tom počasí, které jsme měli po celý podzim velice pěkné a to až do 15. prosince, kdy přišla hustá mlha, načez 16. t. m. padal sníh. Proto nyní až nejpříjemnější a ovšem nejteplejší jest u kamen. Jak pak se, milé přítelkyně, těšíte na ty blížeí se svátky vánoční, které jsou přece ze všech svátků nejvýznamnější? Co tu upomínám a co radostných pocitů skrývá se v tom slově "vánoce". Tenkrát te však v památných těchto dnech v přemýchých domácnostech bude též zavládat hluboký zármutek zvláště za mořem tam v té naší drahé, tolik zkoušené ubohé vlasti, jakož i celé Evropě. Loni i letos budou míti špatný, velice smutný štědrý den, kdy dostaví se jim množství živých vzpomínek na ty jejich drahé miláčky, již na bojišti trpí. Člověk jest až bolno na to myslet. To my se zde máme, jak se říká, jako v ráji, ovšem až na nějaké ty svizele, které však potrvají co svět světem bude. Tak, milé hospodynky, s tou zimou nám také nastalo to domácí masíček, do kterého si můžeme už směleji řízmout. Každý totiž kouká, aby si nějaké to selátko připravil, jako ten máj staroušek, kterýž, když pěkně si je vykrmil, pozval odborníky v umění řeznickém pp. Jos. Rúžického a Jos. Nesbu. Když toto místři přijeli, tu měl staroušek již připraveny rajfílek, neb měl z toho čuňátka, jež vážilo 550 liber, velký straeh. Nieméně všecko to ale dopadlo dobře. Pan Nesbu jednoduše povídá, žádné střílení; čvně vezme se jednoduše za nohu a povolí se. A jak řečeno vykoumano! Čuňé povalelo a v tom již p. Ambrož dovedně vnořil do něho nůž, až mu srdce proklál a bylo po něm. Ten pan Ambrož holt to umí a také za celou zimu tak ráda jeh pod jeho rukou přístane dýchat. Na to čuňátko vloženo do weeck. pak p. Nesbu přišel pro vodu, kterou jsem před tím varila a již chopí vodu s vařící vodou a spěchá s ní, vzdor mému volání, aby počk... že mu pomohu, k nevkám. Věru, že p. Nesbu musí míti sílu obra, neboť nesl čtyři velké pejle vody, jako když já nesu mísu. — Dovolim si vám též sdělití, že zde 16. pros. zemřela 64

roky stará paní Mudlařová a družky den na to, 17. pros., jeji 71 rok starý manžel. Pohřeb budou míti státiční manželé společně 21. pros. Zajisté jest to řídký případ, aby manželé tak záhy za sebou na věčnost se odebrali; oba jsou polské ho původu a budíž jim země lehkou! Též se musím zmínit, co se přihodilo, když jsem byla v St. Paul, Neb. Bylo to 15. pros., kdy mne moje přítelkyně paní Antonie Kučerová vyprovázela na nádraží. Když pak se vyracela domů, tu na omrzlém chodníku uklouzla a při pádu zlámala si ruku, tak že nad nehodu a přeji jí brzkého uzdravení. A vy, pane Ambrože, až přijedete z Minnesoty, tak nám vypišete, jak jste se měl a co jste viděl, neboť vy to umíte též dobře říci a stejně už tak dávno jste niého nepsal. — Veselé vánoce a šťastný nový rok přeji etěné paní pořadatelce, jakož i celému personálu a všem čtenářům! Konečně žádám za uveřejnění těchto veršů o našich pánech farmářích:

A vy, farmáři, jste veleí paní, obrali žete si kukurčičku sami, nyní přijde doba toho odpočinku, kdy si každý může vypít tu sklínku.

Přijdou vánoce, Štěpána svatého, to se může napít každý ze svého, pak přijde jaro, ta tuhá práce, zas už máe konec všechny legrace; tu přijde sucho, vaše setí, a vy jste zhavení svého pití.

Toto jsem sama složila, když farmáři vybrali kukurčici.

Ctěná přítelkyně! Díky za dopis a přání zdaru. Máte pravdu, že by bylo záhodno, by alespoň jednou neb dvakrát do roka si naše etěné čtenářky vzpomněly na naši "Hlídce", nějakým dopisem. Přeji Vám, jakož i etěné vaší rodině veselé vánoce a šťastný nový rok! Budeme očekávatí zase brzkou vaší návštěvu "Hlídce". Srdcečně vás zdraví.

Marie Franclová, Farwell, Neb., 18. prosince 1915. — Ctěná paní pořadatelko, žádám vás o laskavé uveřejnění tohoto mého dopisu v "Ženských Hlídce". Domýšlím se totiž, že každá čtenářka, která jest jen trochu schopna a sama ráda dopisy čte, měla by alespoň jednou do roka do naší milé a tak vždy pěkně upravené "Ž. H." nějakým dopisem přispěti. Jsem pevně přesvědčena, že "Ž. H." hodně nás čte a jako já, rády jí čtou i jiné odběratelky; kdyby však z nás žádná nepšla, kde by se potom nabralo toho zábavného a poučného čtení? Nuže, milé spoludopisovatelky, chutě se toho chopte a zvláště vy, Časlavačky, neboť poslední dobou jste nějak umlky jako ty ryby. Jen se toho uchopte jako já nyní. Před rokem jsem se osměřila do "Ž. H." přijiti s dopisem a tedý moje paní pořadatelka dodala kuráž a povzbuzovala, abych jen častěji nějakým dopisem přispěla. Nejsou to však pouze dopisy v "Ž. H.", nýbrž také velmi ráda čtu dopisy od paní dopisovatelů, zvláště ty krásné dopisy p. Mašína z Burwell, Neb., v nichž se rozepsal o Kutné Hoře a Sedlické tovarně, neboť tam já jsem též tři roky při tabáku pracovala. Velmi pěkné jste též, pane Mašín, vyřčil, také při čtení vzbuzeny byly mé upomínky, neboť se posud na vše pamatuji, aekoliv tak krásně nedovedla bych vše popsat. Proto, pane Mašín, jen častěji pokračujte ve svých dopisech, ježto jsou vysoce zajímavé. Nu, a co vy, p. Husa, z Chico, Cal., ten váš dopis v Pokroku jsem četla několikrát, poněvadž jste to tak pěkně o té Kalifornii vpsal, aekoliv jsem to očekávala od mého bratříčka p. A. Hurta, ten ale ani mnek jako by byl bůh ví jak zaměstnaný a nemohl nám to také vpsat. Pan Husa ho předešel a je to také dobré! Přijmi tedý i se svojí manželkou od nás pozdrav a přání všeho dobrého. Musím se též zmínit o tom počasí, které jsme měli po celý podzim velice pěkné a to až do 15. prosince, kdy přišla hustá mlha, načez 16. t. m. padal sníh. Proto nyní až nejpříjemnější a ovšem nejteplejší jest u kamen. Jak pak se, milé přítelkyně, těšíte na ty blížeí se svátky vánoční, které jsou přece ze všech svátků nejvýznamnější? Co tu upomínám a co radostných pocitů skrývá se v tom slově "vánoce". Tenkrát te však v památných těchto dnech v přemýchých domácnostech bude též zavládat hluboký zármutek zvláště za mořem tam v té naší drahé, tolik zkoušené ubohé vlasti, jakož i celé Evropě. Loni i letos budou míti špatný, velice smutný štědrý den, kdy dostaví se jim množství živých vzpomínek na ty jejich drahé miláčky, již na bojišti trpí. Člověk jest až bolno na to myslet. To my se zde máme, jak se říká, jako v ráji, ovšem až na nějaké ty svizele, které však potrvají co svět světem bude. Tak, milé hospodynky, s tou zimou nám také nastalo to domácí masíček, do kterého si můžeme už směleji řízmout. Každý totiž kouká, aby si nějaké to selátko připravil, jako ten máj staroušek, kterýž, když pěkně si je vykrmil, pozval odborníky v umění řeznickém pp. Jos. Rúžického a Jos. Nesbu. Když toto místři přijeli, tu měl staroušek již pripraveny rajfílek, neb měl z toho čuňátka, jež vážilo 550 liber, velký straeh. Nieméně všecko to ale dopadlo dobře. Pan Nesbu jednoduše povídá, žádné střílení; čvně vezme se jednoduše za nohu a povolí se. A jak řečeno vykoumano! Čuňé povalelo a v tom již p. Ambrož dovedně vnořil do něho nůž, až mu srdce proklál a bylo po něm. Ten pan Ambrož holt to umí a také za celou zimu tak ráda jeh pod jeho rukou přístane dýchat. Na to čuňátko vloženo do weeck. pak p. Nesbu přišel pro vodu, kterou jsem před tím varila a již chopí vodu s vařící vodou a spěchá s ní, vzdor mému volání, aby počk... že mu pomohu, k nevkám. Věru, že p. Nesbu musí míti sílu obra, neboť nesl čtyři velké pejle vody, jako když já nesu mísu. — Dovolim si vám též sdělití, že zde 16. pros. zemřela 64

roky stará paní Mudlařová a družky den na to, 17. pros., jeji 71 rok starý manžel. Pohřeb budou míti státiční manželé společně 21. pros. Zajisté jest to řídký případ, aby manželé tak záhy za sebou na věčnost se odebrali; oba jsou polské ho původu a budíž jim země lehkou! Též se musím zmínit, co se přihodilo, když jsem byla v St. Paul, Neb. Bylo to 15. pros., kdy mne moje přítelkyně paní Antonie Kučerová vyprovázela na nádraží. Když pak se vyracela domů, tu na omrzlém chodníku uklouzla a při pádu zlámala si ruku, tak že nad nehodu a přeji jí brzkého uzdravení. A vy, pane Ambrože, až přijedete z Minnesoty, tak nám vypišete, jak jste se měl a co jste viděl, neboť vy to umíte též dobře říci a stejně už tak dávno jste niého nepsal. — Veselé vánoce a šťastný nový rok přeji etěné paní pořadatelce, jakož i celému personálu a všem čtenářům! Konečně žádám za uveřejnění těchto veršů o našich pánech farmářích:

A vy, farmáři, jste veleí paní, obrali žete si kukurčičku sami, nyní přijde doba toho odpočinku, kdy si každý může vypít tu sklínku.

Přijdou vánoce, Štěpána svatého, to se může napít každý ze svého, pak přijde jaro, ta tuhá práce, zas už máe konec všechny legrace; tu přijde sucho, vaše setí, a vy jste zhavení svého pití.

Toto jsem sama složila, když farmáři vybrali kukurčici.

Ctěná přítelkyně! Díky za dopis a přání zdaru. Máte pravdu, že by bylo záhodno, by alespoň jednou neb dvakrát do roka si naše etěné čtenářky vzpomněly na naši "Hlídce", nějakým dopisem. Přeji Vám, jakož i etěné vaší rodině veselé vánoce a šťastný nový rok! Budeme očekávatí zase brzkou vaší návštěvu "Hlídce". Srdcečně vás zdraví.

Marie Franclová, Farwell, Neb., 18. prosince 1915. — Ctěná paní pořadatelko, žádám vás o laskavé uveřejnění tohoto mého dopisu v "Ženských Hlídce". Domýšlím se totiž, že každá čtenářka, která jest jen trochu schopna a sama ráda dopisy čte, měla by alespoň jednou do roka do naší milé a tak vždy pěkně upravené "Ž. H." nějakým dopisem přispěti. Jsem pevně přesvědčena, že "Ž. H." hodně nás čte a jako já, rády jí čtou i jiné odběratelky; kdyby však z nás žádná nepšla, kde by se potom nabralo toho zábavného a poučného čtení? Nuže, milé spoludopisovatelky, chutě se toho chopte a zvláště vy, Časlavačky, neboť poslední dobou jste nějak umlky jako ty ryby. Jen se toho uchopte jako já nyní. Před rokem jsem se osměřila do "Ž. H." přijiti s dopisem a tedý moje paní pořadatelka dodala kuráž a povzbuzovala, abych jen častěji nějakým dopisem přispěla. Nejsou to však pouze dopisy v "Ž. H.", nýbrž také velmi ráda čtu dopisy od paní dopisovatelů, zvláště ty krásné dopisy p. Mašína z Burwell, Neb., v nichž se rozepsal o Kutné Hoře a Sedlické tovarně, neboť tam já jsem též tři roky při tabáku pracovala. Velmi pěkné jste též, pane Mašín, vyřčil, také při čtení vzbuzeny byly mé upomínky, neboť se posud na vše pamatuji, aekoliv tak krásně nedovedla bych vše popsat. Proto, pane Mašín, jen častěji pokračujte ve svých dopisech, ježto jsou vysoce zajímavé. Nu, a co vy, p. Husa, z Chico, Cal., ten váš dopis v Pokroku jsem četla několikrát, poněvadž jste to tak pěkně o té Kalifornii vpsal, aekoliv jsem to očekávala od mého bratříčka p. A. Hurta, ten ale ani mnek jako by byl bůh ví jak zaměstnaný a nemohl nám to také vpsat. Pan Husa ho předešel a je to také dobré! Přijmi tedý i se svojí manželkou od nás pozdrav a přání všeho dobrého. Musím se též zmínit o tom počasí, které jsme měli po celý podzim velice pěkné a to až do 15. prosince, kdy přišla hustá mlha, načez 16. t. m. padal sníh. Proto nyní až nejpříjemnější a ovšem nejteplejší jest u kamen. Jak pak se, milé přítelkyně, těšíte na ty blížeí se svátky vánoční, které jsou přece ze všech svátků nejvýznamnější? Co tu upomínám a co radostných pocitů skrývá se v tom slově "vánoce". Tenkrát te však v památných těchto dnech v přemýchých domácnostech bude též zavládat hluboký zármutek zvláště za mořem tam v té naší drahé, tolik zkoušené ubohé vlasti, jakož i celé Evropě.